

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregonera: Conxita Romaní i Draper

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Senyor Alcalde, Senyores Regidores, Senyors Regidors, família, amics,...

Molt bona nit.

En primer lloc haig de confessar-vos que un cop vaig haver dit "sí", a la proposta de fer aquest pregó, vaig pensar durant molts dies que havia estat una inconscient d'acceptar-ho (encara ho penso!).

Res del que pensava que us podia dir em semblava prou adequat.

De fet el pregó se'm proposà arrel de que l'any passat es complien 120 anys d'existència de Calçats Fàbregas, de "can Pau sabater".

Per això crec que us haig de parlar de la meva vida a través del meu poble, i del meu poble a través de la meva activitat professional.

Crec absolutament indispensable i rigorós pel que fa als meus sentiments, tenir present avui i aquí, per retre'ls homenatge, les persones que m'han precedit en el meu ofici. Jo sóc només un trosset d'aquesta petita història i són ells, els que m'han procurat unes eines que segurament no hauria trobat enlloc.

Moltes gràcies.

Doncs bé, us parla una sabatera!

Una sabatera que pretén amb aquest pregó fer una defensa del comerç de proximitat, i de la dimensió humana i social que porta implícita aquesta activitat.

Deia Salvador Espriu: *"No només hem de fer memòria per no perdre la identitat, sinó també per a poder respondre a la pregunta, què volem ser?"*.

Sàvies paraules.

Lluny, molt lluny, de voler donar un to nostàlgic al meu discurs, però amb la clara intenció de descriure l'entorn i el carrer on he crescut, vull fer un recorregut, des de la memòria, del carrer de la Vila, que d'alguna manera també m'ha configurat.

Me'n deixaré molts, però seguïu-me si voleu, amb els ulls tancats.

De l'Agustina i en Delfin de Can Miliu Bató, l'olor de les bótes de vi, i el safareig de marbre on hi reposava el bacallà.

De la Narcisa Fàbregas de Can Nitú, que deia: *"Bon pes noia"*; amb un to digne de la seva nissaga.

D'en Pepito de Ca la Congs, que s'estimava els plàtans i les cireres com si fossin fills seus.

De la Cristina Ganxona que ratllava el millor formatge del món i tenia unes olives a granel.... quines olives!

La Lola de Ca l'Ull de Bou, neta, pulcra.

En Joan de la polleria que també venia llet a *petricots*.

En Blàs i la Úrsula de l'Hotel San Blàs.

L'Esteve Compte de les bicicletes! Que tenia una paciència de sant amb les rodes rebentades, i no se li acabava mai!!

La Júlia de la Pension Julieta.

La Tere del Rio, deliciosa! A la Fleca de Can Borrell, que a les 7 del matí despatxava el pa guapíssima, quasi a punt d'anar al Liceu.

La botiga Cala Trons, d'en Ventura Portabella, les petxines de totes classes.

De la sra. Paquita Pairó i el sr. Pere Torrent (dels Records Costa Brava), entranyables per mi.

Del sr. Carles Mordoh i la sra. Fofó (a qui nosaltres anomenàvem sra. Carla), que posava tot el dia: "*un rayo de sol, oh, oh oh*".

D'en Rossendo i la Pepita de Can Vives, i la Maria Rosa i en Joan de Can Fàbregas. I l'Anita de Ca l'Espardanyer.

D'en Joan i la Nuri del peix, descarregant les caixes puntualment a les 7 del vespre. I la Pepita i en Sebastià de Ca l'Orench.

La Rosa i en Pere Cortada. I aquell escaló tan alt que havies de pujar per accedir a la confiteria.

De la Venturita.

De la Montserrat del Bar Esclop. I en Bartomeu de Can Maitanquis (on el Dr. Cabanyes hi esmorzava cada dia dues llesques de *pa bimbo* amb oli).

La Maria i en Dionís dels pollastres a l'ast.

En Ricard de la xurreria.

D'en Gini i la perruqueria.

De Can Masó i la Dionísia, i els sacs de llegums que carregava en Masó amb la samarreta imperi.

Del sastre Bach, i l'Isern que hi feia de *modisto* (i el *traje* de vellut vermell, impressionant!).

Del sr. Joaquim de la botiga Sant Miquel, i el seu gust exquisit, i la seva passió per l'òpera.

I la boutique Aloha i la sra. Raquel al carrer Sant Albert.

I allà mateix en Pepito i en Salvador Schilling, amb l'Albert Montaner, fent guspis tot el dia i ennegrits com el carbó.

I en Turbany de les Flors.

La Maria Rosa Fàbregas de la Boutique Chic.

Les galeries del Pilar, i en Sais joier.

I els carros de les ametlles garapinyades i el coco (el meu germà Joan Pau hi perdia moltes estones amb la intenció que n'hi donessin alguna, cosa que sempre aconseguia). I entremig de tot això la Conxita Portés que portava jurioles, i la Mercè Bosch alguna sèpia, i l'Esperança Plata, mongetes tendres.

Bé, això que acabo de descriure no és només un paisatge urbà, és un paisatge humà!

I tot era comerç.

D'això es desprèn per mi, que el comerç de proximitat configura també la vida de les viles i de les persones.

I que és un factor importantíssim en la vida social de la comunitat.

- Ei, bon dia.
- Què feu!!
- T'ha anat bé el jersei?
- Com va el teu home?
- Que bona que era la llata que em vas donar l'altre dia, em va quedar un fricandó!!!
- Et quedaven bé les botes amb el vestit?
- Guarda'm quatre carbassons que ara vinc!
- Saps com les faig jo les lleties? Hi faig un sofregit...

Doncs això, estimats, si no ho mimem podria estar en vies d'extinció.

No només als pobles, a les ciutats també.

I no només la vessant humana, la vessant socioeconòmica també.

Una part important del teixit socioeconòmic del nostre país. Una xarxa en tots els aspectes.

Ens perdem moltes coses pel camí! Coses que jo valoro.

Evolució?! Involució?! Senzillament canvi?

Ja sabem que avui és l'IBEX 35 qui governa el món. Que les multinacionals acaparen el mercat. Que les grans àrees comercials dicten els criteris a seguir. Que les grans cadenes s'estan polint els més petits.

Però també sabem, com diu alguna veu intel·ligent, que el futur d'Europa passa per retrobar la seva ànima.

I el futur de les ciutats més grans i dels pobles més petits, passa també per recuperar i afavorir la seva essència, la seva genuïtat.

I això és el que vull dir-vos aquest vespre.

Us vull convèncer de la importància de la proximitat i de l'autenticitat.

I no només dels pèsols del Maresme, de les taronges de València, dels tomàquets de Blanes i del vi de l'Empordà i de les sabates de València i les Illes.

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

També i sobretot us vull convèncer de la importància del tracte i del factor humà, de la professionalitat, de l'ofici, de la dignitat i la feina ben feta, de la diferència, d'allò que és genuí.

Cada vegada els centres de les ciutats s'assemblen més. Trobem els mateixos reclams comercials anem allà on anem.

I què busquem? La diferència! L'essència, l'originalitat. Potser ho trobarem a faltar.

No vaig pas amb el lliri a la mà, creieu-me.

Lliure mercat? És clar!, però intel·ligència i racionalitat també!

Apostem per la creativitat i fugim del que fa el veí. Apostem per la bellesa, i fugim del "tan se me'n fot mentre doni calers". Apostem per la qualitat del producte, i fugim del constant tant per cent de rebaixa, reclam que és l'estafa del segle.

Defensem l'ésser abans que res. Per protegir i assegurar tot el que ve al darrera.

Molts comerços de Lloret tenen una rajola de ceràmica que va regalar l'Associació de Comerciants quan el meu pare, en Joan Romaní i Fàbregas, n'era el president. En aquesta rajola hi diu: "El comerç és comunicació, tracte, intercanvi d'idees i de sentiments".

Hi diria: amén, que vol dir: M'ho crec.

Tenim un patrimoni natural i cultural que són els nostres valors adquirits. Els nostres valors comuns! En som altament responsables!

Les activitats que es realitzen en aquest espai, el dignifiquen o l'empobreixen i malbaraten.

Valorem-ho!!!

Fem amb empremta i consciència col·lectiva qualsevol activitat.

Només ho farem una vegada, fem-ho dignament!!!

La novel·la "La Perla" de John Steinbeck, que us recomano, està basada o s'inspira en una llegenda mexicana que narra les peripècies d'un indígena pescador de perles.

Un dia va trobar "la perla més gran del món". Va pensar que tenia la vida solucionada, que la vendria a un preu molt alt i no hauria de treballar mai més.

Però va ésser víctima de l'engany i l'especulació d'un mercat que eren braços d'un mateix cap.

Tenir "la perla més gran del món" li va comportar un immens patiment i perjudici personal.

Fart de tanta especulació, va decidir tornar la perla a la mar. I va continuar buscant les perles de cada dia.

Diuen en castellà: *a buen entendedor pocas palabras bastan.*

Jo us proposo que aportem cadascú la nostra pròpia perla.

La millor perla de cadascú, per fer, tots plegats (deixeu-m'ho dir de manera idíl·lica), per fer entre tots, de Lloret un fi collaret. Digne d'engalanar el coll de la més delicada sirena.

Per anar acabant, dues coses.

Una, agrair-te, estimat Romà, haver-me donat l'oportunitat d'expressar-me públicament. Ha estat un honor.

L'altre: confessar-vos un altre petit secret. Mentre anava avançant per paraules i pensaments, sobre el que hauria d'ésser un pregó de Festa Major, en honor a un sant, vaig pensar: "Calla! I si truquessis directament allà dalt i parléssis amb l'honorat sant Romà? Potser tindries més clar el que has de dir!

(Per als que no ho sabeu, tenen una línia oberta 24 hores al dia, 365 dies l'any; és com el 012 i el 112 junts, però en versió celestial).

Em va contestar sant Pere.

-Digues noia!

Sant Pere, mig enriolat, a la pregunta de si podia parlar amb sant Romà (el d'Antioquia, el patró dels de Lloret), em diu:

-Dona!! Parlar, parlar.... que no te'n recordes que li van tallar la llengua?

-Ostres sí!!! –que li dic jo-. Bé, tant se val, deixem-ho estar.

-Però escolta! –em diu Sant Pere-. Creu-me que el faràs molt feliç si en acabar les teves paraules dius ben fort, perquè ho sentim fins i tot des d'aquí a dalt...

Visca Lloret i visca Sant Romà!

Moltes gràcies i bona Festa Major!